

Nr 223.

Av herr **Olausson m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 78, med förslag till lag om skyddskoppypmpning.

I kungl. proposition nr 78 till innevarande riksdag med förslag till lag om skyddskoppypmpning 13 § 2 och 3 mom. föreslås, att kommunerna skola gälda dels ersättning enligt av Konungen fastställd taxa för å offentligt möte verkställda ympningar jämte besiktning och intyg däröver, dels skäligt arvode till vissa ympare.

Det bör ju för en och var vara tämligen klart, att dylika bestämmelser rörande arvodesersättningen komma att verka ganska betungande för många redan förut rätt så skattetyngda kommuner. Vår tids strävanden gå ju i den riktningen att i möjligaste mån söka utjämna kommunernas skattebördor, men genom antagandet av de föreslagna bestämmelserna kommer ojämnheten i skattehänseende att än ytterligare ökas.

Nu kan visserligen invändas, att den av departementschefen såsom skälig ansedda avgiften av 50 öre pr person icke kan tillmätas någon större betydelse i skattehänseende för respektive kommuner, men flera av de i ärendet hörda myndigheter hava dock ansett, att denna avgift bör förhöjas till en krona. Med kännedom om de ersättningsanspråk, som f. n. göra sig gällande inom landets läkarekår, har man all anledning befara, att ympningsläkarna icke länge komma att åtnöjas med föreslagna ersättningen utan inom kort säkerligen komma att med medicinalstyrelsens och Kungl. Maj:ts hjälp få densamma höjd till minst 2 kronor pr person.

De belopp kommunerna enligt denna lag skulle åläggas utgiva för ympningen kunna sålunda bliva rätt avsevärda. Då vi anse att skyddskoppypmpningen är en allmän angelägenhet, vilket förhållande såväl medicinalstyrelsen som departementschefen vitsordat, synes det oss, att det också borde vara statens skyldighet att gälda alla med skyddskoppypmpningen förenade kostnader. Detta så mycket mer, som i kungl. propo-

sitionen hemställes, att Konungen i de flesta fall skall bestämma avgifternas storlek.

Ehuru lagförslaget i dess helhet icke tilltalar oss, hava vi dock ansett oss böra — i händelse riksdagen skulle antaga förslaget — i görligaste mån påkalla rättelse uti det av oss härovan anmärkta missförhållandet.

På grund av det anförda tillåta vi oss föreslå,

att 13 § i ovannämnda förslag till lag om skyddskoppypmpning måtte erhålla följande lydelse:

»Skyddskoppypmpning, som verkställes å ympnings- och besiktningsmöte eller eljest på föranstaltande av hälsovårdsmyndighet, ävensom ympning, varom förmäles i 3 § eller varom beslut meddelats enligt 4 § tredje stycket, är avgiftsfri för den ympade. Den ersättning för resor, dagtraktamenten och arvoden, som till vederbörande ympare skall utgå, bestämmes av Konungen och utgår av statsmedel.

Har staten fått vidkännas särskild kostnad för ympning, varom stadgas i 3 § d), är arbetsgivare, med vilken han därförut träffat avtal om arbetsanställning, pliktig gottgöra sådan kostnad.»

Stockholm den 21 april 1915.

Carl L. Olausson. Emil Molin, Dombäcksmark. Herm. Carlson.

S. Welin.

Oscar Osberg.
